

Bibliaóra 2020. december 11-én (rövidítve)

Kezdő ének: 37. zsoltár – *Ne bosszankodjál a gonosztevőkre...*

Imádság:

Urunk, mennyei Atyánk, köszönjük mindazokat, akiknek hite, hűsége, istenfélő élete példaként előttünk ragyog a jelenben, vagy akár a régmúltból is. Köszönjük, hogy általuk is bátorítasz. Köszönjük, hogy eléd járulhatunk és megvallhatjuk előtted gondjainkat, bajainkat, kérdéseinket és kéréseinket. Segíts számba venni életünk harcait, kísértéseit, mulasztásait, tévedéseit, bizakodásait. S hadd tisztuljon le és kerüljön a helyére bennünk minden a Veled való találkozás nyomán. Így áldd meg igédet szívünkben, életünkben, hogy istenfélő, neked tetsző módon tudjunk áldásod hordozói lenni ott, ahova helyeztél minket. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: Jób könyve 31. fejezet

1 Szövetséget kötöttem a szememmel, hogy ne tekintsen a szüzekre. **2** Mi lett volna akkor osztályrészem Istentől onnan fentről, vagy örökségem a Mindenhatótól a magasságból? **3** Hiszen veszedelem vár az álnokra, szerencsétlenség a gonosztevőkre! **4** Jól láthatja utaimat Isten, és számon tarthatja minden lépésemet. **5** **Ha** hamisságban jártam, és lábam csalásra sietett, **6** mérjen meg engem hiteles mérleggel, és megtudja Isten, hogy feddhetetlen vagyok. **7** **Ha** lépteim a jó útról letértek, **ha** szívem a szememet követte, vagy kezemhez szenny tapad, **8** más egye meg, amit vettem, és ami nekem sarjadt, tépjék ki tövestül! **9** **Ha** szívem asszony után bolondult, és leselkedtem felebarátom ajtajánál, **10** másnak öröljön a feleségem, és mások hajoljanak rá. **11** Mert fajtalan dolog ez, és bírák elé való bűn. **12** Olyan tűz ez, amely az enyészet helyéig leér, és minden jóvedelmemet gyökerestül pusztítja el.

13 **Ha** semmibe vettem szolgálóm vagy szolgálóleányom igazát, amikor vitájuk támadt velem, **14** mitévő lennék, ha rám támadna Isten, mit felelnék neki, ha számon kérné? **15** Nem az alkotta-e őt is, aki engem az anyaméhben? Nem ugyanaz formált-e bennünket az anyaölben? **16** **Ha** megtagadtam a nincstelenek kívánságát, és az özvegy szemeit epedni engedtem, **17** **ha** falatomat egymagam ettem meg, és az árva nem evett belőle, **18** akit ifjúságom óta apjaként neveltem, és úgy vezetgettem, mint aki anyám méhéből való, **19** **ha** elnéztem, hogy az elesett ruhátlan, és a szegénynek nincs takarója, **20** **ha** nem áldhatott engem, mert dereka juhaim gyapjától fölmelegedett, **21** **ha** az árva vagyonára rátettem kezemet, mert láttam, hogy a kapuban segítségemre vannak, **22** akkor essék le vállam a lapockámról, törjön le tőből a karom! **23** Hiszen rettegtem Isten csapásától, és fenségét nem bírom elviselni.

24 **Ha** reménységemet aranyba vettem, és azt gondoltam, hogy csak a színaranyban bízhatom, **25** **ha** annak örültem, milyen gazdag vagyok, és mennyi mindent tudtam szerezni magamnak, **26** **ha** néztem a napvilágot, hogyan ragyog, és a holdat, hogy milyen pompával halad, **27** **ha** csak titokban is olyan bolondságot tettem, hogy csókot hintettem feljűk kezemmel, **28** ez is bírák elé való bűn volna, mert megtagadtam volna az Istent odafönt.

29 Nem örültem gyűlölőm vesztének, nem ujjongtam, ha baj érte, **30** nem szoktam számmal vétkezni, átkot kérve valakire. **31** Nem mondhatták sátram vendégei, hogy valaki nem lakott jól nálam hússal. **32** Nem hált jövevény az utcán, ajtómat kitértam az átutazó előtt. **33** **Ha** emberi módon eltitkoltam vétkeim, keblembe rejtve bűnömet, **34** bizony, akkor tarthatnék a nagy tömegtől, retteghetnék a nemzetségek megvetésétől, hallgatnék, és az ajtón sem lépnék ki.

[35](#) Bárcsak meghallgatna valaki! Íme, ez a végszóm: Válaszoljon a Mindenható, írjon vádiratot mint vádlóm! [36](#) Bizony, én azt a vállamra venném, és a fejemre kötném, mint koronát. [37](#) Lépteim számát is megmondanám neki, mint egy fejedelem, úgy járulnék elé. [38](#) **Ha** a termőföldem ellenem kiáltott, és barázdái együtt siránkoztak, [39](#) ha termését fizetség nélkül ettem, vagy művelőit agyonhajszoltam: [40](#) tövis teremjen búza helyett, és gyom árpa helyett! Itt végződnek Jób beszédei.

Kedves Testvéreim,

Záróbeszédeiben (29-31. rész) Jób visszagondol régi boldogságára, amikor még Isten oltalmában, biztonságban és békességben élt. Ez az utolsó fejezet barátai érveléseire reagál, egyfajta védőbeszéd és egyúttal kiáltás Istenhez, tiszta lelkiismeretere hivatkozva. Jób néhány témakörben még egyszer megemlíti istenfélő életének látható megnyilvánulásait. Ezzel is védekezik a vádak ellen, hogy vétkezett és ezért sújtotta őt Isten. Az élet olyan részeit említi, amelyeken lemérhető az Isten szerinti magatartás: 1. erkölcsi dolgokban (1-12.v.), 2. szociális téren (13-23.v.), 3. Isten helyes tisztelete terén (24-28.v.) és 4. a vendégszeretet, ill. a felebaráti szeretet terén (29-34.v.)

Az első területről szeretném kiemelni a „Szövetséget kötöttem a szememmel” kijelentést, ami azért is fontos, mert a vágy, ami vétekre visz, rendszerint a szemem, a tekinteten keresztül és a kívánság útján érkezik az ember életébe. Mennyire jól tudta ezt Jób, és milyen elkötelezetten hűséges volt Istenhez, hogy nem engedte magát bűnös utakra csábítani! Nem szolgáltatotta ki tagjait eszközül a bűnnek, nem élt a szem kívánságától vezetve, mint pl. Lót, aki emiatt majdnem odaveszett Sodomában. A mi szemünk vajon mennyire van kontroll alatt? Kérdezhetnénk így is: mit néz, hol legeltetjük, kin vagy min akad meg a tekintetünk? Milyen kívánságok fogannak meg aztán bennünk? Van-e szövetségünk a szemünkkel, mint Jóbna volt? Ő tudatában van, hogy milyen súlyos következményei lehetnének a félrelépésnek a saját életére nézve.

Sőt, egy olyan vonal is végigkövethető ebben a fejezetben, ami tulajdonképpen az eskü egyik formája, hiszen állításának igazolására Istent hívja segítségül, arra a mintára, hogy „ha nem igaz, amit mondok, akkor Isten sújtsa le rám”. Gyakran meggondolatlanul, gyakorlatilag a 3. parancsolat ellenére, hiábavaló esküdözésként használják ezt a beszédmódot az emberek, ettől őrizkedjünk. Jób esetében ennek komoly indoka van, és nem minősíthető esküdözésnek, amikor többször ilyen esküformával erősíti a vallomását arról, hogy szentül és tiszta módon járt el a különféle élethelyzetekben, emberi kapcsolatokban. Pl.: *„Ha hamisságban jártam... ha lépteim a jó útról letértek, ha szívem a szememet követte, vagy kezemhez szenny tapad, más egye meg, amit vettem, és ami nekem sarjadt, tépjék ki tövestül!... Ha szívem asszony után bolondult... másnak örömjön a feleségem... Mert fajtalan dolog ez, és bírák elé való bűn.”*

Ugyanez többször előjön nemcsak erkölcsi – etikai, hanem szociális területen is. *„Ha semmibe vettem szolgám vagy szolgálóleányom igazát... Ha megtagadtam a nincstelenek kívánságát... ha falomat egymagam ettem meg... ha az árva vagyónára rátettem kezemet... akkor essék le vállam a lapockámról, törjön le tőből a karom!”* Lám, még

a rabszolgát is emberszámba veszi és emberséges hozzá, hiszen őt is Isten teremtette! A rászorulóval szemben sem érzéketlen, s gyakorolja az irántuk való kötelességet. Mindezekkel elutasítja azokat a vádakot, amelyeket a barátai hoztak fel ellene, ilyen típusú konkrét bűnökkel vádolva őt. Nem kis merészség esküformát használni, nem is tanácsos meggondolatlanul így tenni, de lám, Jób élete valóban ennyire tiszta és Isten szerinti volt, hogy ezt megtehesse.

És szinte még fokozódik a kegyességre – vallási dolgokra nézve. Hiszen amikor a pénz szeretetét említi, akkor is bálványimádásra utal, akárcsak, ha a csillagos ég imadására gondol (csókot hinteni feléjük ugyanis ezt jelenti). A vagyonhoz való kötődés is könnyen eltávolíthat Attól, aki azt adta, s az ember már abban bízik, amije van, nem Abban, akitől van minden. És ez bálványimádás, amikor teremtmény kerül a teremtő Isten helyére. Ilyen kifinomult módon is beléphet életünkbe a kísértés. Jób ennyire komolyan ügyelt arra, hogy Istennel való kapcsolatát semmi ne rontsa meg. Mennyire fontos nekünk, és mit teszünk azért, hogy Istennel való közösségünk működő és zavartalan legyen? Hogy semmi meg ne rontsa? Valóban egyedül és csak Őbenne bízunk?

A vendégszeretet gyakorlása abban az időben az emberi együttélés természetes megnyilvánulása volt és a felebaráti szeretet jegyében történt. De Jób gyakorolta még azt is, amit az Úr Jézus az ellenség szeretete tekintetében parancsolt, hiszen az ellenségei veszte fölött sem örvendezett, szívét nem járta át a rossz kívánása vagy káröröm. És távol tartotta magától a képmutatást is.

„Bárcsak meghallgatna valaki!” Mintegy utolsó segélykiáltás ez, amely elárulja Jób fájdalmát, hogy mindenki elfordult tőle, és nincs, aki meghallgassa, főleg, mert úgy éli meg helyzetét, hogy még Istennél sem talál megértést. Végül is, mindaz, amit elmondott, kezdettől fogva nem a barátainak, hanem Neki szól, Nála keresi a felmentést és a befogadást, vigasztalást. Még mindig a választ várja Istentől, hiszen nincs annál szörnyűbb, mint amikor Isten hallgat. Mintha kérné a vádiratot, hogy lehessen mire felelnie és magát védenie. Nem fél a tartalmától, mint egy büntudattal terhelt nyomorult, hanem bátran vállalná. A végén még egy utolsó átokkijelentés hangzik el, az előbbieket megerősítésére. Egyszer azonban csak elfogynak a szavak, és nem marad már egyéb, mint várni, hogy Isten megszólal, és más megvilágításba kerülnek a dolgok, mint ahogyan az eddig látszott., és előtűnik a szőnyeg színe is, nemcsak a visszája. Mert VALAKI valóban meghallgat.

Újszövetségi igeszakasz: Zsid 8,6-13

6 Most azonban a mi főpapunk annyival különb szolgálatot nyert, amennyivel annak a különb szövetségnek lett a közbenjárója, amely jobb ígéretek alapján kötöttet. **7** Mert ha az első szövetség hibátlan lett volna, nem lett volna szükség a másodikra. **8** Mert hibáztatja őket, amikor így szól: *„Íme, eljön majd az idő, így szól az Úr, amikor új szövetséget kötök Izráel házával és Júda házával; **9** nem olyan szövetséget, amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amikor kézen fogva kivezettem őket Egyiptom földjéről. Mivel azonban ők nem maradtak meg az én szövetségemben, én sem törődtem velük – így szól az Úr. **10** De ez lesz az a szövetség,*

amelyet Izráel házával ama napok múltán kötök – így szól az Úr. Törvényeimet elméjükbe adom, és szívükbe írom azokat, és Istenük leszek, ők pedig az én népemmé lesznek. [11](#) Akkor senki sem tanítja többé így a társát és testvérét: Ismerd meg az Urat! Mivel mindenki ismerni fog engem, a kicsinyek és a nagyok egyaránt. [12](#) Mert irgalmas leszek gonoszságaikkal szemben, és bűneikről nem emlékezem meg többé.” ([Jer 31,31-34](#)) [13](#) Amikor új szövetségről szól, elavulttá teszi az elsőt, ami pedig elavul és megöregszik, az közel van az elmúláshoz.

Kedves Testvéreim,

A levél hangsúlyos üzenete, hogy Jézus Krisztus az a főpap, aki önmaga odaáldozásával bemutatta értünk az engesztelő áldozatot, amellyel egyszer s mindenkorra eleget tett bűneinkért. Isten Őbenne új, jobb szövetséget adott. A szövetségkötés Istennel több ízben is jelen volt az atyák és népe életében, gondolhatunk Nóéra, Ábrahámra, leginkább természetesen a Sinai hegyen adott szövetségre a pusztai vándorlás során. Ez a szövetségkötés mindig Isten részéről történt, mondhatni, egyoldalúan felkínálta az embernek. Aki azt aztán megszegte, mert szívében ott volt a bűn, és ezért nem tudott megfelelni Istennek. Az az új, jobb szövetség, amelyről a levél ír, Jézus Krisztusban adatott és érkezett hozzánk, és általa újjá lehetünk. mert *aki Krisztusban van, új teremtés az, a régiék elmúltak, íme, újjá lett minden.*

Szólt róla már a próféta is (Jer 31,1-34), a kettőt párhuzamba állítva. A meglévő érvénytelen lett, mert a nép megszegte, nem maradt hűséges a szövetséghez és Istenhez. Isten azonban nem mond le a népéről, nem fordít neki hátat, és nem hagyja elveszni. Irgalommal közelít hozzájuk, kegyelméből új szövetséget készített számukra, s ennek közbenjárója lett Jézus. Jeremiás próféciája a babiloni fogság utáni új életet hirdeti elsősorban, de kiterjed a Krisztusban érkező messiási korra is. A Zsid 10,16-18 is említi, ahol annyival továbbmegy, hogy kijelenti, ezzel az áldozattal Ő örökre tökéletessé tette a megszentelteket. És ahol bűnbocsánat van, ott már nincs több áldozatra szükség. Vagyis, amit az ószövetségi áldozatokkal az ember nem tudott elérni, mert újra és újra vétkezett, azt biztosította Jézus Krisztus a maga tökéletes áldozatával, amivel Istennek övével kötött szövetségét megerősíti. Nem kell visszatérni az ószövetségi áldozatokhoz, cselekedetekhez, ha Krisztust hordozzuk szívünkben. Van-e szövetségünk Istennel az Úr Jézus Krisztusban? Az új szövetség gyermekei vagyunk-e ebben az értelemben? Szívünkbe írta-e törvényét, igéjét? Élünk-e szerinte?

Imádság: *Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy véred árán új szövetséget szereztél nekünk is, és megnyitottad számunkra a mennyet. Segíts meglátni ebben kegyelmedet, felismerni, hogy szükségünk van erre a szövetségre. Hadd tudjuk alázatos örömmel elfogadni, és kérjük, írd szívünkbe törvényedet a nekünk adott bűnbocsánat által. Ámen*

Záró ének: 410. dicséret – *Csak vándorút az életem...*